

skillige af Sandinges egne Bønder havde ladet sig rive med af Bevægelsen og saae ligefrem i ham den forventede Messias. Man blev derfor enig om at lade som ingenting og give ham Lov til at udtale sig, dersom han forlangte det, og kun skride ind i Tilfælde af, at han ved Ord eller Adfærd ligefrem vakte Forargelse.

— — —

Mens alt dette foregik, sad den gamle Pastor Momme ensom i sin tomme Præstegaard. Man havde anmodet ham om at være en Slags Æresgæst ved Mødet og navnlig ønsket hans prydelige Nærværelse ved Aabningshøjtideligheden, — men han havde undslaaet sig. Han havde end ikke kunnet faa sig selv til at modtage nogen af de mange, der i Eftermiddagens Løb var kommen for at hilse paa ham. Han havde sagt til sig selv, at han forstod dog ikke den nye Slægt, omend den kaldte sig hans egen Tids Arvtager. Og han var for træt nu, trængte til Ro, ønskede blot Lov til i Ensomhed at søge Guds Tilgivelse for sit forfejlede Liv.

Han sad i en Lænestol ved et af Dagligstuens Vinduer, gennem hvis røde Gardin Aftenskæret faldt ind over hans lille indskrumpede Skikkelse. Gennem det aabentstaaende Vindu førtes Lyden af Landsbyens urolige Røre ind i Stuen, denne sammenblandede Lyd af Vogne og vrinskende Heste og travle Folkemasser, der i sin Tid havde lydt saa frydefuldt i hans Øre ... som Fuglekvidret, der bebudede den gryende Dag. Nu mindede den dumpe Mumlen ham om en Gravklokkes Klemten over et afsluttet Liv, et udslukket Haab. Det var for ham, som var det en Ligfærd, der beredtes; som var det hans egen Tid, hans eget Værk, hvis sidste, hensmuldrende Rester nu stedtes til Hvile.

Henne i Stuens andet Vindueshjørne sad Frøken Katinka Gude med sine rastløse Strikkepinde.

Heller ikke hun kunde gøre sig døv for Røret omkring i Byen; men i hendes sangbundsløse Øren lød det ikke anderledes end et almindeligt Markeds-Spektakel. Den gamle Dames Opfattelse af det store Stævne var i det hele yderst nøgtern. Hun havde aldrig følt sig yderligere imponeret af sine Medmennesker, fordi